

Recenzja rozprawy doktorskiej mgra Daniela Szurło

„Podstuch operacyjny”

przygotowanej pod kierunkiem Pana Profesora Macieja Rogalskiego

- I. Tematem rozprawy jest zagadnienie podsłuchu operacyjnego. Został on dobrany trafnie, ma niezaprzeczalny walor naukowy, jak również praktyczny. Materia ta nie doczekała się dotąd całościowej analizy, uwzględniającej problematykę prawa procesowego i telekomunikacyjnego w kontekście ochrony wolności i praw człowieka.
- II. Wybór tematu dowodzi odwagi Doktoranta, który postanowił zmierzyć się z problematyką o charakterze wieloaspektowym, wymagającą wiedzy zarówno z zakresu prawa administracyjnego, telekomunikacyjnego, jak i procesowego, a także konstytucyjnego, międzynarodowego i prawa Unii Europejskiej.
- III. Praca liczy 424 strony, przy czym część merytoryczna obejmuje 375 strony (wstęp, rozdziały merytoryczne, zakończenie), pozostałe zaś obejmują bibliografię (s. 386-424). Doktorant sięgnął do bogatej i trafnie dobranej literatury (łącznie 319 pozycji), a także orzecznictwa krajowego i międzynarodowego.
- IV. Rozprawa składa się ze wstępu, 5 rozdziałów i zakończenia. Prawidłowo przed częścią merytoryczną Doktorant umieścił wykaz najczęściej stosowanych skrótów (s. 6-10).
- V. Podział na rozprawy na poszczególne rozdziały, jak również jej układ należy ocenić pozytywnie.

- VI. Między poszczególnymi rozdziałami zachowano właściwą proporcję, a ich układ charakteryzuje jednolitość (wprowadzenie, podrozdziały merytoryczne, podsumowanie).
- VII. Konstrukcja pracy jest spójna i logiczna.
- VIII. Język pracy jest poprawny, zwięzły. Doktorant dobrze opanował umiejętność posługiwania się językiem prawniczym. Prawidłowo odwołuje się do trafnie dobranych aktów prawnych. Umiejętnie korzysta z orzecznictwa, poddając je krytycznej, rzetelnej analizie naukowej. Dowodzi to Jego umiejętności prowadzenia pracy naukowej, na bardzo wysokim, modelowym, poziomie. Autor konsekwentnie weryfikuje sformułowaną przez siebie tezę badawczą, dobierając adekwatne instrumentarium naukowe w tym zakresie.
- IX. Rozprawa ma co do zasady charakter teoretyczny (dogmatyczny). Doktorant nie przeprowadził analizy praktyki stosowania podsłuchu operacyjnego, ale wskazać należy, że analiza orzecznictwa, której dokonał, pozwala na rozpoznanie najważniejszych problemów praktycznych, związanych ze stosowaniem podsłuchu operacyjnego i wykorzystania dowodu pozyskanego w jego ramach w toku postępowania karnego. Praca ma zatem nie tylko walor teoretyczny, ale także praktyczny, odnosząc się do istotnych problemów z zakresu stosowania przepisów o podsłuchu operacyjnym.
- X. Doktorant w sposób wyraźny wskazał cel swej rozprawy (s. 15), prawidłowo zakreślając obszar badawczy. Nie budzi on żadnych wątpliwości, przy czym należy podkreślić, że ocena konstytucyjności przepisów o podsłuchu operacyjnym nie doczekała się całościowego ujęcia, w tym uwzględniającego konstytucyjny standard prawa do prywatności.
- XI. Autor w jednoznaczny sposób określił problem badawczy (s. 15), jak również sformułował tezę rozprawy (s. 15). Jej ujęcie jest co do zasady prawidłowe, choć posłużenie się określeniem „większość przepisów ustaw kompetencyjnych” nie jest wystarczająco precyzyjne i mogło być ujęte w sposób bardziej jednoznaczny. Wystarczyło wskazać na te przepisy, które nie spełniają wymogu zgodności z

Konstytucją RP, albo też wskazać te przepisy, które taki standard spełniają. Doktorant wspomina, że „...analiza została przeprowadzona odnośnie do tych przepisów, które budzą wątpliwości, co do ich zgodności z Konstytucją” (s. 15), ale także w tym miejscu (we wstępie) nie wskazuje, o jakie przepisy chodzi. Byłoby zdecydowanie czytelniej, gdyby już we wstępie owe „wątpliwe” przepisy zostały wyraźnie wskazane, jak również, gdyby Doktorant sformułował wobec nich zarzuty – w tym w oparciu o te, które podnoszone są w piśmiennictwie – celem ich weryfikacji.

- XII. Doktorant wskazał „uzupełniający” zakres swych rozważań, precyzując że dotyczy to „możliwości obchodzenia przepisów zgodnych z Konstytucją” (s. 15). Pomijając już dość potoczne sformułowanie („obchodzenia”) materia ta istotnie uzupełnia Jego wywody, odnosząc się do kwestii możliwości naruszenia konstytucyjnych wolności i praw człowieka, co wykazuje związek z zakreślonym przez Niego obszarem i problemem badawczym.
- XIII. We wstępie Doktorant prawidłowo wskazuje co jest przedmiotem rozprawy (s. 11), wyjaśnia kwestie terminologiczne (s. 11-14), cel rozprawy oraz obszar badawczy i problem badawczy, a także tezę badawczą (s. 15). Układ wstępu i jego treść zredagowane są w sposób modelowy.
- XIV. Rozdział I pt. „Ochrona prawa do poszanowania życia prywatnego w Konstytucji RP oraz prawie międzynarodowym (s. 20-60) dotyczy prawa do poszanowania życia prywatnego w ujęciu Konstytucji RP oraz wybranych aktów prawa międzynarodowego, a także prawa unijnego. Uwagi w tym zakresie mają charakter porządkujący. Doktorant zrekonstruował konstytucyjny i międzynarodowy standard ochrony prawa do poszanowania życia prywatnego, odwołując się do adekwatnego orzecznictwa, w tym Trybunału Konstytucyjnego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Wnioski, zawarte w podsumowaniu do tego rozdziału (s. 57-60) są trafne, zaś wskazane konstytucyjne i międzynarodowe wzorce oceny przepisów o podsłuchu operacyjnym – właściwe.

XV. Rozdział II pt. „Rodzaje podsłuchu” dotyczy definicji legalnego podsłuchu, a także istoty i charakteru podsłuchu operacyjnego oraz zagadnienia związane z jego stosowaniem w ramach kontroli operacyjnej i w toku postępowania karnego, z technicznymi sposobami jego realizacji. Doktorant przedstawił również obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych związane z zapewnieniem realizacji podsłuchu operacyjnego. Posiłkowo przedstawiono instytucję podsłuchu procesowego. Dobór poszczególnych zagadnień jest trafny, Autor rozpoczął swój wywód od zagadnień ogólnych, modelowych, a następnie dokonał charakterystyki rozwiązań szczegółowych. Szczególnie interesujące są rozważania dotyczące podsłuchu operacyjnego przy użyciu systemu Pegasus (s. 86-89). Wywody dotyczące zgodności zastosowania tego systemu z Konstytucją RP (s. 88-89) w jednoznaczny sposób prezentują stanowisko Autora, co należy ocenić pozytywnie. Doktorant trafnie dobrał przepisy konstytucyjne, które stanowiły podstawę (wzorzec) jego oceny. Szkoda, że szerzej nie uzasadnił zajętego przez siebie stanowiska odnośnie do braku zgodności stosowania systemu Pegasus z przepisami konstytucyjnymi. Z całą pewnością szerszego komentarza (uzasadnienia) wymaga teza, że „Służby używające systemu Pegasus mogą z niego korzystać niejako poza obowiązującymi regulacjami...” (s. 88), zwłaszcza że w „Zakończeniu” Autor rozprawy uznał, że „Korzystanie przez służby państwowe z narzędzia typu Pegasus, mimo że literalnie nie jest zabronione przez prawo, można uznać za sprzeczne z art. 47, 49, 51 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, a także art. 2 Konstytucji RP...”. Warto byłoby rozwinąć tę pierwszą tezę, wskazując „poza jakimi regulacjami” może mieć miejsce stosowanie systemu Pegasus, tj. w jaki sposób może dojść w tym przypadku do naruszenia konstytucyjnej zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), biorąc pod uwagę fakt, że jednocześnie Doktorant uznaje, że istnieją przepisy (jakie?), które umożliwiają korzystanie z tego systemu. Materia ta z całą pewnością wymaga szerszego komentarza, uwzględniając jej wagę i znaczenie z punktu widzenia ochrony konstytucyjnych wolności i praw człowieka, jak również z punktu

widzenia możliwości wykorzystania dowodu pozyskanego za pomocą systemu Pegasus. We wskazanym zakresie niezbędne jest udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w ten sposób w ogóle może dojść do uzyskania dowodu, o którym mowa w przepisach kodeksu postępowania karnego. W tym zakresie Doktorant może wypowiedzieć się podczas publicznej obrony swej dysertacji.

XVI. Rozdział III dotyczy służb uprawnionych do stosowania podsłuchu operacyjnego. Rozważania Doktoranta są merytorycznie poprawne. Brakuje jedynie wyjaśnienia pojęcia „służby specjalne”, w piśmiennictwie odnaleźć można bowiem różne definicje tego pojęcia, nie zostało ono również legalnie zdefiniowane przez ustawodawcę, a skoro Doktorant posłużył się nim, warto aby w tym zakresie przeprowadzone zostały rozważania o charakterze terminologicznym i porządkującym. Rozważania w tym zakresie (s. 122) są dość ograniczone. Uwagi dotyczące uprawnień poszczególnych służb specjalnych do stosowania podsłuchu operacyjnego są zupełne i nie budzą żadnych wątpliwości. Analizując je Doktorant trafnie przeprowadził rozbudowane i rzetelne rozważania konstytucyjne, zwracając uwagę na wątpliwości odnośnie do zgodności poszczególnych przepisów z Konstytucją RP (np. s. 139).

XVII. Rozdział IV dotyczy „służb policyjnych” uprawnionych do stosowania podsłuchu operacyjnego. Doktorant „omówił” (jak sam wskazał, s. 228) ustawy kompetencyjne regulujące funkcjonowanie uprawnionych podmiotów niebędących „służbami specjalnymi”. Posłużył się pojęciem „służb policyjnych”, wskazując jakie podmioty zalicza się w piśmiennictwie do tej grupy (s. 228). Brakuje jednak wyjaśnienia kwestii terminologicznej, a więc, jak należy rozumieć z punktu widzenia modelowego „służby policyjne”, jakie cechy musi spełniać dana służba, aby uznać ją za „służbę policyjną”, a także czym „służba policyjna” różni się od „służby specjalnej”, w tym czy możliwe jest uznanie danej służby za „służbę specjalną” o uprawnieniach policyjnych. Doktorant nie wyjaśnił również, dlaczego Służba Ochrony Państwa zaliczana jest do „służb policyjnych”. Zadać należy bowiem pytanie, czy charakter wykonywanych zadań determinować może uznanie

za „służbę specjalną”? Na to pytanie nie odnajdujemy odpowiedzi w recenzowanej rozprawie doktorskiej, mimo że ma ono kluczowe znaczenia dla ustalenia zakresu podmiotowego „służb policyjnych” i „służb specjalnych”. Uwagi Doktoranta, podobnie jak w przypadku rozdziału poświęconego „służbom specjalnym”, są merytorycznie poprawne, spójne, logiczne, dobrze uzasadnione. Autor rozprawy sięgnął do trafnie dobranego orzecznictwa, dokonując jego rzetelnej analizy – w kontekście wskazanego przez siebie obszaru i problemu badawczego.

- XVIII. Rozdział V dotyczy wprowadzenia do procesu karnego dowodów z podsłuchu operacyjnego. Doktorant trafnie wskazuje, że kontrola operacyjna (a w jej ramach podsłuch operacyjny) „najczęściej...służy celom procesu karnego” (s. 315). Pozyskiwane informacje mogą bowiem stanowić podstawę do wszczęcia postępowania przygotowawczego (art. 303 k.p.k.). Zasadnie zatem Doktorant rozważa wpływ czynności operacyjno-rozpoznawczych na proces karny, w tym analizuje kwestię legalności dowodu (s. 321-326). Cenne są rozważania dotyczące art. 168a i 168b k.p.k., przy czym trafnie analizie poddano zarówno pierwotne brzmienie art. 168a k.p.k., jak i jego brzmienie po nowelizacji z 2016 r. Doktorant poddał analizie bogate orzecznictwo sądowe, zwracając uwagę na wszystkie istotne kwestie wyłaniające się na tle wykładni wskazanych przepisów.
- XIX. Część merytoryczną pracy kończy „Zakończenie”. Jego konstrukcja nie budzi wątpliwości. Wnioski Autora rozprawy są logiczne, korespondują z wywodami, które znalazły się w Jego rozprawie. Doktorant trafnie wskazał na przepisy, których konstytucyjność budzi wątpliwości (s. 381-385). Teza badawcza została zweryfikowana, Autor rozprawy rozwiązał wskazany przez siebie problem naukowy, a wnioski w tym zakresie zostały wyraźnie wskazane w „Zakończeniu”.
- XX. **Konkluzja: rozprawa doktorska mgra Daniela Szmurło pt. *Podsluch operacyjny, przygotowana pod opieką Promotora prof. dra hab. Macieja Rogalskiego stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego i spełnia wymogi rozprawy doktorskiej określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o***

stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. 2017, poz. 1789), który to przepis znajduje zastosowanie do przewodu doktorskiego w/w, na podstawie art. 179 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.).

/prof. UP dr hab. Czesław P. Kłak/

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy auditing of the accounts.

Furthermore, it is noted that regular reconciliation of the books is essential to identify any discrepancies early on. This process involves comparing the internal records with bank statements and other external sources to ensure they match.

In addition, the document highlights the need for clear communication between all parties involved in the financial process. This includes providing timely updates to stakeholders and addressing any queries or concerns promptly.

Finally, it is stressed that adherence to all applicable laws and regulations is a top priority. This includes staying up-to-date with changes in tax laws and other financial regulations to ensure full compliance.

The second part of the document provides a detailed overview of the current financial status. It includes a summary of the total assets, liabilities, and net worth as of the reporting date.

A breakdown of the income and expenses for the period is also provided, showing the overall profitability of the operations. This section includes a comparison of the current period's performance against the previous period and the budgeted figures.

The document also contains a list of key financial ratios and metrics that are used to evaluate the company's financial health and performance. These include the current ratio, debt-to-equity ratio, and return on investment, among others.

Finally, the document concludes with a series of recommendations for future financial management. These suggestions focus on improving operational efficiency, reducing costs, and exploring new revenue opportunities to ensure long-term success.